

Kaikki hidastuvat. Kellon sekunnit tuntuvat liikkuvan kolme kertaa hitaammin kuin ennen. Lintujen siiven iskut näkyvät kuin hidastetussa filmissä. Lapsi, joka juoksee ohitseni näyttää paremminkin matelevan. Lopulta kaikki seisahtuu. Mitään ei kuulu, on hiljaista kuin tyhjiössä. Kaikki ovat kuin patsaista, paitsi minä. Minulla on tehtävä, en voi pysähtyä. Vaikka kuinka tekisi mieli jäädä tähän katsomaan kaikkia noita ihmisiä. Kaikki on samalla kaunista, mutta pelottavaa. Kävelen eteenpäin, saavun joenrantaan. Astun veteen. Odotan tunnetta kuinka vesi kastelee minut kylmyydellään, mutta niin ei tapahdu. Vedestä on tullut kovaa kuin betoni. Astelen hiljaa joen halki. Näen joessa uineet kalat, ne näyttävät aivan kuolleilta. En voi jäädä katselemaan enempää, sillä minun on löydettävä tästä kaupungista eräs henkilö. Hänet minun pitäisi tunnistaa tympääntyneestä ilmeestä kasvoilla, tummista vaatteista ja valkoisesta rähjäisestä vanhasta kissasta, jonka kanssa hän asuu. Saavun kerrostalon eteen, katson ylöspäin kohti neljättä kerrosta, jossa oletan hänen olevan tälläkin hetkellä. On keskipäivä. Menen täysin autioon rappuun, kävelen rappuset neljänteen kerrokseen. Lopulta seison oven edessä, avaan sen avaimella, jonka anastin aiemmin. Sisällä näen hänen luhun olemuksen, istumassa sohvalla ja pitelevän kissaa sylissään. Kaikki näyttää olevan hyvin, mutta minä tiedän ettei ole. Astelen hänen luokseen. Otan kädestä kiinni. Hän herää säpsähtäen, nousee sohvalla niin kuin aina ennenkin ja astelee keittiöön. Ottaa kahvikupin kaapista, täyttää sen ja istuu ikkunan eteen. Ilme on kovin synkeä. Ilme on ihmisen, joka on kadottanut ilon elämäänsä. Ihmisen, jolle jokainen päivä tuottaa vain lisää kärsimystä. Ihmisen, joka on katkera ihmisille ja itselleen. Ihmisen joka, toivoo pääsevänsä tästä paikasta pois. Minä olen tullut tänne tekemään päätöksen. Hän ei itse sitä osaa tehdä, joten minun on aika tehdä se. Minun on aika näyttäytyä. Hän pelästyi aluksi, mutta pelko vaihtui äkkiä vihaan. Hän huusi minulle: ” Ulos täältä kuka ikinä oletkin”. Hän otti keittiöveitsen käteensä ja löi minua sillä vatsaan. Minuun ei sattunut tietenkään, koska en tunne mitään, en toisin sanoen ole yhtään mikään. Mutta olen kumminkin. Olen Pelastaja. Voitte ajatella minun olevan, vaikka sielu tai joku henkiolento. Sillä itsekkään en tiedä, mikä minä olen. Muuta kuin sen, että tehtäväni on auttaa kärsiviä ihmisiä. Palatakseni asiaan. Hän järkyttyi vain lisää huomattessaan, etten minä vahingoittunut ollenkaan. Silloin minä avasin suuni: ” Lopeta! Tuo ei auta mitään. Minä lähdän täältä vasta kun tehtäväni on täyttynyt. Olen seurannut sinua jo pitkään. Ja olen tullut siihen tulokseen, että haluat pois. Haluatko sinä? Kysyn tämän ensimmäisen ja viimeisen kerran”. Hän on hiljentyi. Katsoi minua pitkään ja tiiviisti tummilla silmillään. Näin hänen silmäkulmassaan kyynelien. Lopulta hän sanoi: ” Vie minut täältä pois, ole niin kiltti”. Nyökkäsin. Otin hänen kasvot käteeni, ja painoin huuleni hänen huulilleen. Hänen ilmeensä lämpeni kuin sulava jää. Hänestä tuli heikko, niin heikko, että jouduin pitämään häntä pystyssä. Lopulta hän lyyhistyi maahan, ja jäi siihen. Tunsin syvää sääliä ja surua lähtiessäni pois, mutta tunsin myös helpotusta. Nyt tiedän, ettei kukaan voi tavoittaa häntä. Paitsi jos hän itse niin haluaa.